

Sabrim Sayesinde

– BİRFÂNİ · 16 Şubat 2017

Hüzün fırtınası ruhumu sarar
Kendimle baş başa kaldığım zaman.
Gönül gözüm durmaz maziyi arar
Yıllar öncesine daldığım zaman.

Önüme serilir okul yıllarım
Ellerimi açar yorgun kollarım
Emeği geçene duâ yollarım
Ahde vefa yere geldiğim zaman.

Çoğu bulmasam da azla doyardım
Sabrın bahşettiği gizle doyardım
İnanılmaz biçim hazla doyardım
Babamdan aferin aldığım zaman.

Gurbet başarıma gölge vermezdi
Bahane yapmaya aklım ermezdi
Yokluğa kahretsem uzun sürmezdi
Aslımı neslimi bildiğim zaman.

Cebimin enderdi mevcut nakiti
Köyden yollanırdı mutfak paketi
Yamalı giyerdim gömlek çeketi
Şükrederdim onu bulduğum zaman.

Müthiş çalışırdım toprakta taşta
Ufkumu çizmede baştaydım başta
Öğretmen olmuştum on yedi yaşta
O gündü gerçekten güldüğüm zaman.

Köy şehir meslekte yirmi beş senem
Zamanla hem acı hem tatlı dönem
Huzur harmanına dönmüştü sinem
Nice göz yaşını sildiğim zaman.

Ŗükür ki solmadı köküm saçağım
Sabır sayesinde tüter ocağım
Bîrfânî der dosta açık kucağım
Beni hatırlayın öldüğüm zaman.

BİRFÂNİ -- Ŗubat -- 2017.